Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 16. júla 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Naliehavé prejudiciálne konanie — Charta základných práv Európskej únie — Článok 6 — Právo na slobodu a bezpečnosť — Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach — Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV — Európsky zatykač — Povinnosť vykonať európsky zatykač — Článok 12 — Ponechanie vyžiadanej osoby vo väzbe — Článok 15 — Rozhodnutie o odovzdaní — Článok 17 — Lehoty a pravidlá týkajúce sa rozhodnutia o vykonaní — Dôsledky nedodržania lehôt“

Vo veci C-237/15 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím High Court (Írsko) z 19. mája 2015 a doručený Súdnemu dvoru 22. mája 2015, ktorý súvisí s konaním:

Minister for Justice and Equality

proti

Francisovi Laniganovi,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen (spravodajca), A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, C. Vajda, S. Rodin a K. Jürimäe, sudcovia J. Malenovský, E. Levits, M. Safjan, A. Prechal a J. L. da Cruz Vilaça,

generálny advokát: P. Cruz Villalón,

tajomník: M. Aleksejev, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 1. júla 2015,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— F. Lanigan, v zastúpení: K. Kelly, BL, M. Forde, SC, a P. O’Donovan, solicitor,

— Írsko, v zastúpení: E. Creedon, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci R. Barron, SC, T. McGillicuddy, BL, a H. Dockry, solicitor,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Kemper, splnomocnení zástupcovia,

— španielska vláda, v zastúpení: A. Rubio González, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: angličtina.

— francúzska vláda, v zastúpení: F.-X. Bréchot, splnomocnený zástupca,

— holandská vláda, v zastúpení: J. Langer, splnomocnený zástupca,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: V. Kaye, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci J. Holmes, barrister,

— Európska komisia, v zastúpení: R. Troosters a W. Bogensberger, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí generálneho advokáta,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 15 a 17 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, s. 24, ďalej len „rámcové rozhodnutie“).

2 Tento návrh bol podaný v rámci vykonávania európskeho zatykača na pána Lanigana, ktorý vydal 17. decembra 2012 Magistrates' Courts in Dungannon (Spojené kráľovstvo), v Írsku.

Právny rámec

Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd

3 Článok 5 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len „EDĽP“), nazvaný „Právo na slobodu a bezpečnosť“ stanovuje:

„1. Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

…

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

…

4. Každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

…“

Právo Únie

4 Odôvodnenia 5 a 7 rámcového rozhodnutia znejú takto:

„(5) cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania [odovzdávania – *neoficiálny preklad*] osôb medzi súdnymi orgánmi; okrem toho, zavedenie nového zjednodušeného systému vydávania [odovzdávania – *neoficiálny preklad*] odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitosť a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch; tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti;

…

(7) nakoľko zámer nahradiť systém viacstranného vydávania osôb, vychádzajúci z Európskeho dohovoru o vydávaní osôb z 13. decembra 1957, sa nemôže dostatočne dosiahnuť členskými štátmi, ktoré konajú jednostranne, a preto, vzhľadom na svoj rozsah a účinky, môže sa lepšie dosiahnuť na úrovni Únie, Rada môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity, uvedené v článku 2 [EÚ] a článku 5 [ES]; v súlade so zásadou proporcionality uvedenou v druhom z týchto článkov toto rámcové rozhodnutie nepresahuje rámec toho, čo je nevyhnutné pre dosiahnutie tohto cieľa.“

5 Článok 1 rámcového rozhodnutia, nazvaný „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“, stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu [s cieľom, aby iný členský štát zatkol a odovzdal vyžiadanú osobu – *neoficiálny preklad*] na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia [výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*].

2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

6 V článkoch 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutia sú stanovené dôvody pre povinné a nepovinné nevykonanie európskeho zatykača.

7 Článok 12 rámcového rozhodnutia, nazvaný „Držanie osoby vo väzbe“, znie:

„Keď je osoba zatknutá na základe európskeho zatykača, vykonávajúci súdny orgán vydá rozhodnutie o tom, či vyžiadaná osoba sa má naďalej zadržiavať v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu. Osoba sa môže kedykoľvek dočasne prepustiť v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu za podmienky, že príslušný orgán uvedeného členského štátu vykoná všetky potrebné opatrenia, na jej zabránenie ukrytiu [na zabránenie jej úteku – *neoficiálny preklad*].“

8 Článok 15 ods. 1 rámcového rozhodnutia stanovuje, že „vykonávajúci súdny orgán rozhodne v lehotách a za podmienok definovaných v tomto rámcovom rozhodnutí o tom, či osobu odovzdá“.

9 V článku 17 rámcového rozhodnutia sa uvádza:

„1. Európsky zatykač sa prejednáva a vykonáva ako naliehavá záležitosť.

2. V prípadoch, ak vyžiadaná osoba súhlasí so svojím odovzdaním, konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača sa prijme [by sa malo prijať – *neoficiálny preklad*] v lehote 10 dní po prejavení súhlasu.

3. V ostatných prípadoch konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača sa prijme [by sa malo prijať – *neoficiálny preklad*] v lehote 60 dní po zatknutí vyžiadanej osoby.

4. Ak sa v osobitných prípadoch európsky zatykač nemôže vykonať v lehotách stanovených v odseku 2 alebo 3, vykonávajúci súdny orgán to okamžite oznámi vydávajúcemu súdnemu orgánu [súdnemu orgánu, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*], pričom uvedie dôvody prieťahu. V takom prípade lehoty sa môžu predĺžiť o ďalších 30 dní.

5. Pokiaľ vykonávajúci súdny orgán neprijal konečné rozhodnutie o európskom zatykači, zabezpečí, aby materiálne podmienky potrebné na účinné odovzdanie príslušnej osoby boli splnené.

…

7. Ak v mimoriadnych prípadoch [za mimoriadnych okolností – *neoficiálny preklad*] členský štát nemôže dodržať lehoty ustanovené v tomto článku, oznámi to Eurojust-u, pričom uvedie dôvody takéhoto prieťahu. Okrem toho, členský štát, ktorý opakovane spôsobuje [zistí – *neoficiálny preklad*] prieťah na strane iného členského štátu pri vykonávaní európskych zatykačov, informuje [R]adu s cieľom zhodnotiť vykonávanie tohto rámcového rozhodnutia na úrovni členského štátu [členských štátov – *neoficiálny preklad*].“

10 Článok 23 rámcového rozhodnutia stanovuje:

„1. Vyžiadaná osoba sa odovzdá čo najskôr v termíne dohodnutom medzi dotknutými orgánmi.

2. Osoba sa odovzdá do 10 dní po prijatí konečného rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača.

3. Ak odovzdaniu vyžiadanej osoby v lehote stanovenej v odseku 2 bránia okolnosti, ktoré sú mimo kontroly ktoréhokoľvek členského štátu, vykonávajúci a vydávajúci súdny orgán [vykonávajúci súdny orgán a súdny orgán, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*] sa neodkladne navzájom skontaktujú a dohodnú o novom termíne odovzdania. V takomto prípade sa odovzdanie uskutoční v 10-dňovej lehote odo dňa dohody.

4. Odovzdanie sa môže výnimočne odložiť z vážnych humanitárnych dôvodov, napríklad ak sú závažné dôvody domnievať sa, že by odovzdanie zjavne ohrozilo život alebo zdravie vyžiadanej osoby. Európsky zatykač sa vykoná hneď po tom, ako tieto dôvody zanikli. Vykonávajúci súdny orgán neodkladne informuje vydávajúci súdny orgán [súdny orgán, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*] a dohodne s ním nový termín odovzdania. V takomto prípade sa odovzdanie uskutoční v 10-dňovej lehote odo dňa dohody.

5. Ak sa osoba naďalej zadržiava, po vypršaní lehoty uvedenej v odsekoch 2 až 4 sa prepustí.“

11 V článku 26 ods. 1 rámcového rozhodnutia sa uvádza:

„Vydávajúci členský štát [členský štát, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*] započíta všetky obdobia zadržiavania vyplývajúce z výkonu európskeho zatykača do celkovej doby zadržiavania na výkon vyneseného trestu alebo ochranného opatrenia vo vydávajúcom členskom štáte [trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody v členskom štáte, ktorý vydal zatykač – *neoficiálny preklad*].“

Írske právo

12 § 13 ods. 5 zákona o európskom zatykači z roku 2003 (European Arrest Warrant Act 2003) v zmenenom a doplnenom znení stanovuje:

„Osoba zatknutá na základe európskeho zatykača sa musí predviesť pred High Court čo najskôr po jej zatknutí, a ak High Court nadobudne presvedčenie, že táto osoba je osobou, ktorej sa týka vydaný európsky zatykač:

a) vezme osobu do väzby alebo ju prepustí na slobodu pod podmienkou zloženia peňažnej záruky (na tento účel má High Court rovnaké právomoci vo vzťahu k vzatiu osoby do väzby, aké by mal v prípade, keby bola pred neho predvedená osoba obvinená zo zločinu alebo prečinu),

b) určí deň na účely § 16 (pričom tento deň nesmie prekročiť 21 dní odo dňa zatknutia osoby)…“

13 § 16 ods. 9 a 10 tohto zákona znie:

„9. V prípade, že High Court po uplynutí 60 dní od zatknutia dotknutej osoby podľa § 13 alebo 14 nevydal príkaz podľa odseku 1 alebo 2 alebo podľa § 15 ods. 1 alebo 2 alebo rozhodol, že nevydá príkaz podľa odseku 1 alebo 2, nariadi ústrednému orgánu štátu, aby o tom, ako aj o príslušných dôvodoch uvedených v rozhodnutí informoval súdny orgán, ktorý vydal zatykač, a prípadne aj Eurojust. Ústredný orgán štátu musí konať v súlade s týmto rozhodnutím.

10. V prípade, že High Court po uplynutí 90 dní od zatknutia dotknutej osoby podľa § 13 alebo 14 nevydal príkaz podľa odseku 1 alebo 2 alebo podľa § 15 ods. 1 alebo 2 alebo rozhodol, že nevydá príkaz podľa odseku 1 alebo 2, nariadi ústrednému orgánu štátu, aby o tom, ako aj o príslušných dôvodoch uvedených v rozhodnutí informoval súdny orgán, ktorý vydal zatykač, a prípadne aj Eurojust. Ústredný orgán štátu musí konať v súlade s týmto rozhodnutím.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

14 Dňa 17. decembra 2012 vydal Magistrates’ Courts in Dungannon európsky zatykač na odporcu vo veci samej v rámci trestného stíhania, ktoré voči nemu bolo začaté za skutky spáchané v Spojenom kráľovstve 31. mája 1998, ktoré možno kvalifikovať ako vraždu a držbu strelnej zbrane s úmyslom ohroziť život.

15 High Court 7. januára 2013 potvrdil tento európsky zatykač, aby An Garda Síochána (štátna polícia) mohla zatknúť pána Lanigana.

16 Dňa 16. januára 2013 bol pán Lanigan zatknutý na základe uvedeného európskeho zatykača a predvedený pred High Court. Oznámil tomuto súdu, že nesúhlasí so svojím odovzdaním súdnym orgánom Spojeného kráľovstva, a bol vzatý do väzby, kým sa neprijme rozhodnutie o jeho odovzdaní týmto orgánom.

17 High Court sa začal zaoberať situáciou pána Lanigana 30. júna 2014 po viacerých odročeniach, ktoré boli spôsobené najmä procesnými úkonmi opísanými v rozhodnutí vnútroštátneho súdu. Odporca vo veci samej potom uviedol nové tvrdenia, ktoré podľa jeho názoru bránili jeho odovzdaniu orgánom Spojeného kráľovstva. Pri posudzovaní dôvodnosti týchto tvrdení bolo potrebné okrem iného zaslať týmto orgánom žiadosti o doplňujúce informácie s cieľom posúdiť dôveryhodnosť tvrdení pána Lanigana, podľa ktorých jeho odovzdanie uvedeným orgánom mohlo ohroziť jeho život.

18 Po doručení vyžiadaných informácií 8. decembra 2014 pán Lanigan podal 15. decembra 2014 žiadosť o prepustenie na slobodu na základe zloženia peňažnej záruky. High Court vyhovel tejto žiadosti a povolil jeho prepustenie na slobodu na základe zloženia peňažnej záruky, pričom stanovil určité podmienky, ktoré musel pán Lanigan splniť, aby bol prepustený na slobodu. Keďže však tieto podmienky neboli splnené, pán Lanigan je stále vo väzbe.

19 Okrem toho pán Lanigan na pojednávaní konanom na High Court 15. decembra 2014 tiež uviedol, že žiadosť o odovzdanie treba zamietnuť z dôvodu nedodržania lehôt stanovených v rámcovom rozhodnutí.

20 Za týchto podmienok High Court rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Aký je dôsledok nedodržania lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia v spojení s ustanoveniami článku 15 tohto rozhodnutia?

2. Má nedodržanie lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia za následok, že osoba, ktorá bola počas rozhodovania o jej odovzdaní vo väzbe dlhšie, ako sú stanovené lehoty, získa určité práva?“

O naliehavom konaní

21 High Court požiadal o prejednanie tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania v naliehavom konaní stanovenom v článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

22 Vnútroštátny súd v rámci odôvodnenia tejto žiadosti zdôraznil, že odporca vo veci samej je od 16. januára 2013 vo väzbe na účely výkonu európskeho zatykača, ktorý bol na neho vydaný.

23 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu rámcového rozhodnutia, ktoré patrí do oblasti upravenej v tretej časti hlave V Zmluvy o FEÚ týkajúcej sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Možno naň preto uplatniť naliehavé prejudiciálne konanie.

24 V druhom rade treba poznamenať, že pán Lanigan je v súčasnosti pozbavený slobody a jeho ponechanie vo väzbe závisí od vyriešenia sporu vo veci samej.

25 Za týchto podmienok štvrtá komora Súdneho dvora 28. mája 2015 po vypočutí generálneho advokáta a na základe návrhu sudcu spravodajcu na vyhovenie žiadosti vnútroštátneho súdu rozhodla, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa prejedná v rámci naliehavého konania, a postúpila vec Súdnemu dvoru, aby ju pridelil veľkej komore.

O prejudiciálnych otázkach

26 Vnútroštátny súd sa svojimi prejudiciálnymi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, v podstate pýta, či sa článok 12, článok 15 ods. 1 a článok 17 rámcového rozhodnutia majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby po uplynutí lehôt stanovených v tomto článku 17 vykonávajúci súdny orgán jednak prijal rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača a jednak ponechal vyžiadanú osobu vo väzbe, hoci celková dĺžka väzby tejto osoby prekračuje uvedené lehoty.

27 Na úvod treba pripomenúť, že rámcové rozhodnutie, ako vyplýva predovšetkým z jeho článku 1 ods. 1 a 2, ako aj z jeho odôvodnení 5 a 7, má za cieľ nahradiť systém viacstranného vydávania osôb medzi členskými štátmi systémom, ktorý spočíva v tom, že súdne orgány si budú odovzdávať odsúdené alebo podozrivé osoby na účely výkonu súdnych rozhodnutí alebo vedenia trestných stíhaní, a ktorý vychádza zo zásady vzájomného uznávania (rozsudky Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 36, a F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 34).

28 Rámcové rozhodnutie tak zavedením nového zjednodušeného a efektívnejšieho systému odovzdávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona smeruje k zjednodušeniu a zrýchleniu súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného Úniou, a to stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi (rozsudky Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 37, a F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 35).

29 Tento cieľ zrýchlenia súdnej spolupráce sa prejavuje pri viacerých aspektoch rámcového rozhodnutia, predovšetkým pri nakladaní s lehotami na prijímanie rozhodnutí týkajúcich sa európskeho zatykača (rozsudok F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 58).

30 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 15 ods. 1 rámcového rozhodnutia vo všeobecnosti stanovuje, že vykonávajúci súdny orgán rozhodne o odovzdaní vyžiadanej osoby „v lehotách a za podmienok definovaných v tomto rámcovom rozhodnutí“.

31 Pokiaľ ide konkrétne o prijatie rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača, článok 17 ods. 1 rámcového rozhodnutia stanovuje, že európsky zatykač „sa prejednáva a vykonáva ako naliehavá záležitosť“. Odseky 2 a 3 tohto článku stanovujú lehoty na prijatie konečného rozhodnutia o vykonaní tohto zatykača, pričom odsek 4 tohto článku umožňuje predĺžiť tieto lehoty, počas ktorých by sa malo toto rozhodnutie prijať.

32 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že články 15 a 17 rámcového rozhodnutia treba vykladať v tom zmysle, že vyžadujú, aby sa konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača prijalo v zásade v týchto lehotách, ktorých význam je navyše vyjadrený vo viacerých ustanoveniach rámcového rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, body 62 a 64).

33 Z vyššie uvedeného vyplýva, že vykonávajúci členský štát je povinný dodržať lehoty stanovené v uvedenom článku 17. Na zodpovedanie položených otázok je preto potrebné posúdiť, či je jednak prijatie rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača a jednak ponechanie vyžiadanej osoby vo väzbe na základe tohto zatykača naďalej možné aj vtedy, ak si tento štát nesplnil povinnosť prijať konečné rozhodnutie o vykonaní tohto zatykača v stanovených lehotách.

O prijatí rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača

34 Hoci článok 15 ods. 1 rámcového rozhodnutia jasne stanovuje, že vykonávajúci súdny orgán rozhodne v lehotách definovaných v rámcovom rozhodnutí o tom, či osobu odovzdá, znenie tohto ustanovenia nepostačuje na určenie, či sa má po uplynutí týchto lehôt pokračovať vo vykonávaní európskeho zatykača a najmä či je vykonávajúci súdny orgán povinný prijať rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia.

35 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora na účely výkladu určitého ustanovenia práva Únie treba zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (rozsudky Maatschap L.A. en D.A.B. Langestraat en P. Langestraat-Troost, C-11/12, EU:C:2012:808, bod 27, ako aj Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, bod 34 a citovaná judikatúra).

36 Pokiaľ ide o kontext článku 15 ods. 1 rámcového rozhodnutia, z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že zásada vzájomného uznávania, ktorá predstavuje „základný kameň“ súdnej spolupráce, v zmysle článku 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia znamená, že členské štáty sú v zásade povinné vyhovieť európskemu zatykaču. Členské štáty totiž môžu odmietnuť vykonať tento zatykač len v prípadoch nevykonania stanovených v článkoch 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutia a jeho vykonanie môžu podriadiť len podmienkam vymedzeným v článku 5 tohto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky West, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, bod 55; Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 38, a F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 36).

37 Preto jednak vzhľadom na ústrednú povahu povinnosti vykonať európsky zatykač v systéme vytvorenom rámcovým rozhodnutím a jednak vzhľadom na to, že v tomto rozhodnutí sa nenachádza nijaké ustanovenie, ktoré by výslovne obmedzovalo časovú platnosť tejto povinnosti, pravidlo stanovené v článku 15 ods. 1 rámcového rozhodnutia nemožno vykladať tak, že znamená, že po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia vykonávajúci súdny orgán už nemôže prijať rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača alebo že vykonávajúci členský štát už nie je povinný uskutočniť postup vykonávania tohto zatykača.

38 Tento výklad potvrdzuje skutočnosť, že normotvorca Únie v článku 17 ods. 7 rámcového rozhodnutia výslovne uviedol situáciu, v ktorej členský štát nemôže dodržať lehoty stanovené v tomto článku 17, pričom nestanovil, že vykonávajúci súdny orgán potom už nemôže prijať rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača alebo že povinnosť uskutočniť postup vykonávania európskeho zatykača v tomto prípade zaniká. V článku 17 ods. 7 rámcového rozhodnutia je navyše spomenutý vznik „prieťah[u]… pri vykonávaní“, čo svedčí o tom, že normotvorca Únie sa domnieval, že v situácii, keď tieto lehoty neboli dodržané, sa vykonávanie európskeho zatykača odkladá, no nekončí.

39 Okrem toho opačný výklad článku 15 ods. 1 rámcového rozhodnutia by bol v rozpore s článkom 17 ods. 5 tohto rozhodnutia. V tomto poslednom uvedenom ustanovení sa totiž uvádza, že vykonávajúci súdny orgán musí zabezpečiť, aby materiálne podmienky potrebné na účinné odovzdanie vyžiadanej osoby boli splnené až do prijatia konečného rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača, pričom platnosť tejto povinnosti nie je časovo obmedzená a najmä nie je stanovené, že po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia táto povinnosť zaniká. Ďalšia existencia takej povinnosti v tomto prípade má pritom zmysel len vtedy, ak je vykonávajúci súdny orgán povinný prijať po uplynutí týchto lehôt rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača.

40 Výklad článku 15 ods. 1 rámcového rozhodnutia, podľa ktorého by vykonávajúci súdny orgán po uplynutí uvedených lehôt už nemal prijať rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača, by navyše mohol ohroziť cieľ zrýchlenia a zjednodušenia súdnej spolupráce sledovaný rámcovým rozhodnutím, keďže tento výklad môže najmä nútiť členský štát, ktorý vydal zatykač, aby vydal druhý európsky zatykač s cieľom umožniť uskutočnenie nového postupu odovzdávania v lehotách stanovených rámcovým rozhodnutím.

41 Výklad článkov 15 a 17 rámcového rozhodnutia, podľa ktorého možno prijať rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača aj po uplynutí lehôt stanovených v tomto poslednom uvedenom článku, teda tým, že bráni tomu, aby bol účinok európskych zatykačov oslabený a aby omeškanie pri vykonávaní týchto zatykačov spôsobovalo zložitejšie konania, len uľahčuje odovzdanie vyžiadaných osôb v súlade so zásadou vzájomného uznávania uvedenou v článku 1 ods. 2 rámcového rozhodnutia, ktorá predstavuje základnú zásadu zavedenú týmto rozhodnutím (pozri analogicky rozsudky Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 59, a West, C-192/12 PPU, EU:C:2012:404, bod 62). Opačný výklad článkov 15 a 17 rámcového rozhodnutia by navyše podporoval zdržovacie postupy, ktorých cieľom je brániť vykonávaniu európskych zatykačov.

42 Z vyššie uvedeného vyplýva, že samotné uplynutie lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia nemôže zbaviť vykonávajúci členský štát jeho povinnosti uskutočniť postup vykonávania európskeho zatykača a prijať rozhodnutie o jeho vykonaní.

O ponechaní vyžiadanej osoby vo väzbe

43 Podľa článku 12 rámcového rozhodnutia vykonávajúci súdny orgán vydá rozhodnutie o tom, či sa má osoba zatknutá na základe európskeho zatykača naďalej zadržiavať v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu. Tento článok tiež spresňuje, že táto osoba sa môže kedykoľvek dočasne prepustiť v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi tohto štátu za podmienky, že príslušný orgán uvedeného štátu vykoná všetky potrebné opatrenia na zabránenie jej úteku.

44 Treba konštatovať, že tento článok všeobecne nestanovuje, že ponechanie vyžiadanej osoby vo väzbe prichádza do úvahy len v rámci stanovených časových obmedzení, a najmä nestanovuje, že po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia je to vylúčené.

45 Hoci článok 12 rámcového rozhodnutia pripúšťa za určitých podmienok možnosť dočasne prepustiť osobu zatknutú na základe európskeho zatykača, tiež nestanovuje, že po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia je vykonávajúci súdny orgán povinný dočasne prepustiť túto osobu alebo, *a fortiori*, prepustiť ju bez obmedzení.

46 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že žiadne iné ustanovenie rámcového rozhodnutia nestanovuje také povinnosti.

47 Konkrétne – na rozdiel od článku 23 ods. 5 rámcového rozhodnutia, ktorý stanovuje, že ak sa vyžiadaná osoba po uplynutí lehôt na jej odovzdanie po prijatí rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača naďalej zadržiava, prepustí sa – článok 17 rámcového rozhodnutia nestanovuje súvislosť medzi prepustením tejto osoby a uplynutím lehôt na prijatie tohto rozhodnutia.

48 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že článok 17 rámcového rozhodnutia v odsekoch 2 a 3 stanovuje, že rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača „[by] sa [malo prijať]“ v uvedených lehotách, a že v odseku 4 stanovuje, že tieto lehoty „sa môžu predĺžiť“, zatiaľ čo článok 23 ods. 5 rámcového rozhodnutia konkrétnejšie stanovuje, že vyžiadaná osoba „sa prepustí“, ak sa po uplynutí lehôt uvedených v tomto článku naďalej zadržiava.

49 Pokiaľ ide o tento rozdiel medzi dôsledkami stanovenými normotvorcom Únie v súvislosti s uplynutím lehôt stanovených v článku 17 a článku 23 rámcového rozhodnutia, možno navyše poznamenať, že návrh Komisie, na základe ktorého bolo prijaté rámcové rozhodnutie [KOM(2001) 522 v konečnom znení], naopak stanovoval, že vyžiadaná osoba sa musí nevyhnutne prepustiť tak po uplynutí lehôt na prijatie rozhodnutia o vykonaní európskeho zatykača, ako aj po uplynutí lehôt na odovzdanie.

50 Okrem toho, keďže z úvah uvedených v bodoch 34 až 42 tohto rozsudku vyplýva, že postup vykonávania európskeho zatykača musí pokračovať aj po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia, všeobecná a bezpodmienečná povinnosť dočasne prepustiť túto osobu alebo, *a fortiori*, prepustiť ju bez obmedzení po uplynutí týchto lehôt alebo vtedy, ak celková dĺžka väzby vyžiadanej osoby prekročí uvedené lehoty, by mohla obmedziť účinnosť systému odovzdávania zavedeného rámcovým rozhodnutím, a tak brániť v dosiahnutí cieľov sledovaných rámcovým rozhodnutím.

51 Napokon treba poukázať na to, že článok 26 ods. 1 rámcového rozhodnutia stanovuje, že členský štát, ktorý vydal zatykač, započíta všetky obdobia zadržiavania vyplývajúce z výkonu európskeho zatykača do celkovej doby zadržiavania, čím zabezpečí, že každé obdobie zadržiavania, vrátane toho, ktoré vyplýva z prípadného ponechania osoby vo väzbe po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia, bude v prípade výkonu trestu odňatia slobody v členskom štáte, ktorý vydal zatykač, náležite zohľadnené.

52 Z toho vyplýva, že článok 12 rámcového rozhodnutia v spojení s článkom 17 rámcového rozhodnutia sa má vykladať v tom zmysle, že v zásade nebráni tomu, aby vykonávajúci súdny orgán v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu ponechal vyžiadanú osobu vo väzbe po uplynutí lehôt stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutia, aj keď celková dĺžka väzby tejto osoby prekročí tieto lehoty.

53 Článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia však výslovne stanovuje, že toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 EÚ a vyjadrené v Charte základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), čo je povinnosť, ktorá sa okrem iného týka všetkých členských štátov, najmä členského štátu vydávajúceho zatykač, ako aj vykonávajúceho členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, body 40 a 41).

54 Článok 12 rámcového rozhodnutia sa musí preto vykladať v súlade s článkom 6 Charty, ktorý stanovuje, že každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť.

55 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 52 ods. 1 Charty pripúšťa, že výkon práv, akými sú práva uznané v článku 6 tejto Charty, môže byť obmedzený, ak je také obmedzenie stanovené zákonom, rešpektuje podstatu týchto práv a slobôd, je dodržaná zásada proporcionality, je nevyhnutné a skutočne zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných (pozri v tomto zmysle rozsudok Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 50).

56 Okrem toho z článku 52 ods. 3 Charty vyplýva, že v rozsahu, v akom táto Charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným EDĽP, zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv stanovených v tomto dohovore. Článok 53 Charty ďalej stanovuje, že žiadne ustanovenie Charty sa nesmie vykladať tak, že obmedzuje alebo poškodzuje ľudské práva uznané okrem iného EDĽP (rozsudok Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 51).

57 Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa článku 5 ods. 1 písm. f) EDĽP, ktorý upravuje vydávacie konanie, vyplýva, že pozbavenie slobody založené na tomto článku môže byť odôvodnené len vedením takého konania, a preto v prípade, ak sa konanie nevedie s náležitou starostlivosťou, väzba prestáva byť odôvodnená (pozri najmä rozsudky ESĽP z 22. marca 1995, Quinn v. Francúzsko, séria A č. 311, § 48, ako aj Gallardo Sanchez v. Taliansko, č. 11620/07, § 40, ESĽP-2015).

58 Preto vzhľadom na to, že samotné vydanie európskeho zatykača nemôže odôvodniť väzbu vyžiadanej osoby počas obdobia, ktorého celková dĺžka prekračuje čas nevyhnutný na vykonanie tohto zatykača, vykonávajúci súdny orgán môže rozhodnúť, že v súlade s článkom 6 Charty ponechá túto osobu vo väzbe, len pokiaľ konanie o výkone európskeho zatykača bolo vedené s dostatočne náležitou starostlivosťou, a teda pokiaľ dĺžka väzby nie je neprimeraná.

59 S cieľom zistiť, či skutočne ide o taký prípad, musí vykonávajúci súdny orgán konkrétne preskúmať predmetnú situáciu s prihliadnutím na všetky relevantné okolnosti, aby mohol posúdiť odôvodnenosť dĺžky konania, najmä prípadnú nečinnosť orgánov dotknutých členských štátov a prípadne aj to, do akej miery vyžiadaná osoba prispela k dĺžke konania. Treba teda vziať do úvahy aj trest, ktorý tejto osobe hrozí alebo jej bol uložený v súvislosti so skutkami, ktoré odôvodnili vydanie európskeho zatykača, ktorý sa týka vyžiadanej osoby, ako aj existenciu rizika úteku.

60 Za týchto okolností je skutočnosť, že celková dĺžka väzby vyžiadanej osoby značne prekračuje lehoty stanovené v článku 17 rámcového rozhodnutia, tiež relevantná, keďže tieto lehoty sú v zásade postačujúce, najmä vzhľadom na rozhodujúci význam zásady vzájomného uznávania v systéme zavedenom rámcovým rozhodnutím, na to, aby vykonávajúci súdny orgán uskutočnil preskúmanie pred vykonaním európskeho zatykača a prijal rozhodnutie o vykonaní takého zatykača.

61 V každom prípade, ak vykonávajúci súdny orgán po preskúmaní uvedenom v bodoch 58 až 60 tohto rozsudku dospeje k záveru, že je povinný ukončiť väzbu vyžiadanej osoby, potom musí na základe článku 12 a článku 17 ods. 5 rámcového rozhodnutia prijať v súvislosti s dočasným prepustením tejto osoby všetky potrebné opatrenia na zabránenie jej úteku a zabezpečiť, aby materiálne podmienky potrebné na jej účinné odovzdanie boli splnené, kým sa neprijme konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača.

62 Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné odpovedať na položené otázky v prvom rade tak, že článok 15 ods. 1 a článok 17 rámcového rozhodnutia sa majú vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán je povinný prijať rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača aj po uplynutí lehôt stanovených v tomto článku 17.

63 V druhom rade článok 12 rámcového rozhodnutia v spojení s článkom 17 tohto rozhodnutia a so zreteľom na článok 6 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že v takej situácii nebráni ponechaniu vyžiadanej osoby vo väzbe v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu, aj keď celková dĺžka väzby tejto osoby prekročí tieto lehoty, pokiaľ táto dĺžka nie je neprimeraná so zreteľom na znaky konania vedeného vo veci samej, čo musí overiť vnútroštátny súd. Ak vykonávajúci súdny orgán rozhodne, že väzbu tejto osoby ukončí, je povinný prijať v súvislosti s jej dočasným prepustením všetky potrebné opatrenia na zabránenie jej úteku a zabezpečiť, aby materiálne podmienky potrebné na jej účinné odovzdanie boli splnené, kým sa neprijme konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača.

O trovách

64 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Článok 15 ods. 1 a článok 17 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa majú vykladať v tom zmysle, že vykonávajúci súdny orgán je povinný prijať rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača aj po uplynutí lehôt stanovených v tomto článku 17.

Článok 12 uvedeného rámcového rozhodnutia v spojení s článkom 17 tohto rozhodnutia a so zreteľom na článok 6 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že v takej situácii nebráni ponechaniu vyžiadanej osoby vo väzbe v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu, aj keď celková dĺžka väzby tejto osoby prekročí tieto lehoty, pokiaľ táto dĺžka nie je neprimeraná so zreteľom na znaky konania vedeného vo veci samej, čo musí overiť vnútroštátny súd. Ak vykonávajúci súdny orgán rozhodne, že väzbu tejto osoby ukončí, je povinný prijať v súvislosti s jej dočasným prepustením všetky potrebné opatrenia na zabránenie jej úteku a zabezpečiť, aby materiálne podmienky potrebné na jej účinné odovzdanie boli splnené, kým sa neprijme konečné rozhodnutie o vykonaní európskeho zatykača.

Podpisy